

178-oji Visuotinė metinė konferencija,
šeštadienio popietinė sesija, 2008 m. balandžio 5 d.

Jėzaus Kristaus evangelija

Vyresnysis L. Tomas Peris
Iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo

Evangelija mus moko visko, ką mums reikia žinoti, kad galėtume sugrįžti gyventi su savo Dangiškuoju Tėvu.

Apaštalas Paulius drąsiai skelbė: „Aš nesigėdiju evangelijos. Ji juk yra Dievo galybė išgelbėti kiekvienam, tikinčiam.“ (Romiečiams 1:16.) Tą patį drąsiai skelbia mūsų nuolatiniai misionieriai, tarnaujantys daugelyje pasaulio vietų.

Iš esmės Jėzaus Kristaus evangelija yra penkių sudedamųjų dalių receptas amžinajam gyvenimui. Pirmiausia pasvarstykime, kuo galime tapti, jei pasinaudosime šiuo receptu, o tada panagrinėsime kiekvieną sudedamąją dalį.

Ką žinome apie amžinąjį gyvenimą? Iš Mozės 1:39 žinome, kad Viešpaties darbas ir šlovė yra įgyvendinti mūsų nemirtingumą ir amžinąjį gyvenimą. Tai mus moko, kad nemirtingumas ir amžinasis gyvenimas yra atskiri ir skirtingi dalykai. Amžinojo gyvenimo dovana, kuri pažadėta tik su sąlyga, kad įvykdysime tam tikrus reikalavimus, yra nepalyginamai didesnė už nemirtingumo dovana.

Pasak vyresniojo Briuso R. Makonkio: „Amžinasis gyvenimas yra terminas, reiškiantis ne tik būsimą neribotą trukmės gyvenimą; po prikėlimo visada gyventi reiškia nemirtingumą, ir šį begalinės trukmės gyvenimą iš Dievo malonės gaus visi žmonės. Bet tik tie, kurie paklūsta evangelijos įstatymo pilnatvei, pavaldės amžinąjį gyvenimą. Tai yra „didžiausia iš visų Dievo dovanų“, nes tai yra tokios rūšies, pobūdžio, tipo ir kokybės gyvenimas, koku mėgaujasi pats Dievas. Taigi tie, kas gauna amžinąjį gyvenimą, gauna išaukštinimą; jie yra Dievo Sūnūs, pavaldėtojai drauge su Kristumi, Pirmagimio Bažnyčios nariai; jie nugali viską, turi visą galią ir gauna Tėvo pilnatvę...“ (Bruce R. McConkie, *Mormon Doctrine*, 2nd ed. [1966], p. 237.)

Misionierių pareiga, kaip rašoma pirmajame vadovėlio *Skelbti mano evangeliją* puslapyje, yra: „Pakviesti kitus ateiti pas Kristų, padedant jiems priimti sugrąžintąją evangeliją per tikėjimą Jėzumi Kristumi ir Jo apmokėjimu, atgailą, krikštą, Šventosios Dvasios dovana bei ištvėrimą iki galo.“

Daugelyje valgio gaminimo knygų pavaizduoti tobuli, pagal receptus pagaminti valgiai – valgio gaminimo džiaugsmo pilnatvė. Šios iliustracijos yra svarbios, nes padeda įsivaizduoti, koks bus rezultatas, jei tiksliai laikysimės recepte pateiktų nurodymų. Pradėti žinant tikslą yra svarbu, bet valgio gaminimo knygos iliustracijomis pavaizduotas tikslas pasiekiamas tik tuo atveju, jei viskas padaryta teisingai. Nesilaikant nurodymų ar neįdėjus kažkurios sudedamosios dalies arba įdėjus ne tiek, kiek reikia, pasiekti norimą skonį ir išvaizdą vargu ar pavyks. Tačiau tobulo valgio iliustracija gali paskatinti vėl bandyti pagaminti kažką tokio, kas ir skanu, ir gražu.

Kokį poveikslą matome savo mintyse, galvodami apie amžinąjį gyvenimą? Tikiu, kad jei mums pavyktų savo mintyse susikurti aiškų ir teisingą amžinojo gyvenimo poveikslą, mes imtume elgtis kitaip. Mūsų nereikėtų raginti daryti daugelį su ištvėrimu iki galo susijusių dalykų, pavyzdžiui, atlikti namų ar lankomąjį mokymą, lankyti bažnyčios susirinkimus, lankytis šventykloje, dorai gyventi, melstis ar skaityti Raštus. Mes norėtume daryti visa tai, nes suvoktume, jog tai paruoš mus eiti ten, kur trokštame ateiti.

Kodėl pirmiausias misionieriaus tikslas yra padėti kitiems įtikėti Jėzų Kristų ir Jo Apmokėjimu? Kad priimtų Jėzaus Kristaus Evangeliją, žmogus pirmiausia turi priimti tą, kurio evangelija tai yra. Žmogus turi pasitikėti Gelbėtoju ir tuo, ko Jis moko. Jis turi patikėti, kad Jis dėl savo Apmokėjimo turi galią įvykdyti savo pažadus mums. Kai žmogus tiki Jėzų Kristų, jis priima ir naudoja Jo Apmokėjimą bei mokymus.

Kaip rašoma 3 Nefio 27 skyriuje, Gelbėtojas savo mokinius mokė apie ryšį tarp Savo evangelijos, žemiškosios tarnystės ir Apmokėjimo, sakydamas:

„Štai aš daviau jums savo evangeliją, ir štai ta evangelija, kurią daviau jums, – aš atėjau į pasaulį vykdyti savo Tėvo valios, nes mano Tėvas siuntė mane.

Ir bus taip, kad kas tik atgailauja ir pasikrikštija mano vardu, bus pripildytas; ir jeigu jis ištvėria iki galo, štai aš jį laikysiu be kaltės priešais savo Tėvą tą dieną, kada stosis teisti pasaulio.“ (3 Nefio 27:13, 16.)

Tikėjimas Jėzumi Kristumi ir Jo Apmokėjimu nukreipia mus į Jį. Pasaulis moko, kad matymas sukuria tikėjimą, bet mūsų tikėjimas savo Viešpačiu įgalina mus matyti Jį ir Tėvo planą mums.

Taip pat mūsų tikėjimas skatina veikti – prisiimti su tikra atgaila susijusius įsipareigojimus ir keistis. Almos 34 skyriuje užrašytas toks Amuleko mokymas:

„Todėl tik tam, kuris turi tikėjimą atgailai, įvykdomas didysis ir amžinas išpirkimo planas.

Todėl teduoda jums Dievas, mano broliai, kad jūs pradėtumėte naudoti savo tikėjimą atgailai, kad pradėtumėte šauktis jo švento vardo, kad jis pasigailėtų jūsų.

Taip, šaukitės jo, kad pasigailėtų; nes jis yra galingas išgelbėti“ (16–18 eil.).

Kodėl žmonės turi atgailauti prieš priimdami krikštą ir Šventąją Dvasią? Kristus paskelbė nefitams aukų įstatymo pabaigą ir po to pasakė: „O kaip auką man jūs atnašausite sudužusią širdį ir atgailaujančią dvasią. Ir kas tik ateina pas mane su sudužusia širdimi ir atgailaujančia dvasia, tą aš pakrikštysiu ugnimi ir Šventąja Dvasia...“ (3 Nefio 9:20.)

Tas pats reikalavimas aptariamasis Doktrinos ir Sandorų 20 skyriuje, eilutėje, kurią dažnai naudojame apibūdindami krikšto reikalavimus. 37-oje eilutėje rašoma: „Visi, kurie nusižemina prieš Dievą ir nori pasikrikštyti, ir ateina su sudužusiomis širdimis ir atgailaujančiomis dvasiomis, ir paliudija prieš bažnyčią, kad jie tikrai atgailavo dėl visų savo nuodėmių, ... krikštu bus priimti į jo bažnyčią.“

Šios Raštų eilutės moko esminių pamokų apie atgailą, kaip apie pasiruošimą krikštui ir Šventosios Dvasios gavimui. Pirma, atgaila apima nuolankumo nusistatymą. Norėdami pasiruošti krikštui ir priimti Kristaus vardą, turime nusižeminti prieš Jį – atnašauti savo sudužusią širdį ir

atgailaujančią dvasią bei priimti Jo valią. Antra, sužinome, kad asmuo turi paliudyti priešais Bažnyčią, arba Bažnyčios atstovą, kad jis atgailavo dėl savo nuodėmių. Galiausiai, pripažįstame, kad atgaila, kuri yra apsivalymo procesas, prieš krikštą, kuris yra apsivalymo apeiga, reikalinga tam, kad žmogus pasiruoštų priimti Šventąją Dvasią. Šventoji Dvasia yra trečiasis Dievybės narys. Šventosios Dvasios dovaną gali gauti tik tas, kuris per atgailą apsivalė nuo pasaulio nuodėmių.

Kodėl mums reikia krikšto, kad gautume Šventąją Dvasią? Vyresnysis Orsonas F. Vitnis mokė: „Krikštas susideda iš dviejų dalių ir skirtas atlikti du dalykus. Jis ne tik apvalo – jis apšviečia sielą, apreikšdamas Dievo dalykus, kas buvo, kas yra ir kas bus, bei suteikdamas tikrą liudijimą apie tiesą. Sielos apsivalymas nuo nuodėmių yra būtina sąlyga, kad galėtume mėgautis nuolatine Šventosios Dvasios, kuri „negyvena nešventose šventyklose“, įtaka. Vandens krikštas pradeda valymo ir apšvietimo darbą. Dvasios krikštas jį užbaigia.“ (Missionary Pamphlet by Orson F. Whitney, *Baptism-The Birth of Water and of Spirit*.)

Krikšto vandeniui ir ugnimi apeigą Nefis apibūdino, kaip vartus (žr. 2 Nefio 31:17). Kodėl krikštas yra vartai? Todėl, kad ši apeiga simbolizuoja įėjimą – šventos ir įpareigojančios sandoros tarp Dievo ir žmogaus sudarymą. Žmogus pažada atsisakyti pasaulio, mylėti savo artimą bei tarnauti jam, rūpintis našlaičiais ir našlėmis jų sielvarte, propaguoti taiką, skelbti evangeliją, tarnauti Viešpačiui ir laikytis Jo įsakymų. Viešpats pažada gausiau išlieti savo Dvasią ant mūsų (Mozijo 18:10), išpirkti savo šventuosius tiek fiziškai, tiek dvasiškai, priskaičiuoti juos prie tų, iš pirmojo prisikėlimo, ir suteikti amžinąjį gyvenimą. Krikštas ir Šventosios Dvasios gavimas yra nurodyti etapai, norint įeiti į „ankštą ir siaurą kelią“ į amžinąjį gyvenimą.

Pasak apaštalo Pauliaus, krikštas taip pat reiškia mūsų palaidojimą vandens kape, iš kurio prisikeliame „atnaujintam gyvenimui“ (Rom 6:4) Kristuje. Krikšto apeiga simbolizuoja Kristaus mirtį ir prisikėlimą – su Juo numirštame, kad galėtume su Juo gyventi. Šia prasme, krikštas yra pirmoji gelbstinti apeiga, o Šventosios Dvasios gavimas padeda kiekvienam iš mūsų veržtis pirmyn ir išverti iki galo.

Kaip išverti iki galo? Ištvėrimas iki galo reikalauja būti iki galo ištikimam, kaip Paulius, kuris rašė Timotiejui: „Iškovoju gerą kovą, baigiau bėgimą, išlaikiau tikėjimą“ (2 Timotiejui 4:7). Akivaizdu, tai nelengva užduotis. Ji tam ir skirta, kad būtų sunki, lavinanti ir kaip galima labiau taurinanti, mums ruošiantis grįžti gyventi su savo Dangiškuoju Tėvu ir gauti amžinuosius palaiminimus.

Ištvėrimas iki galo žinoma nėra „Pasidaryk pats“ užduotis. Pirmiausia, jai įvykdyti reikia išperkančios Gelbėtojo galios. Negalime sugrįžti savo Dangiškojo Tėvo akivaizdon, jei nesame švarūs, taigi turime ir toliau atgailauti. Idealiu atveju, atgailaujame kiekvieną akimirką, bet taip pat kiekvieną savaitę lankome sakramento susirinkimą, kad priimtume sakramentą ir atnaujintume savo krikšto sandoras. Antra, ištvėrimui iki galo reikia Šventosios Dvasios, kuri vestų ir šventintų mus. Trečia, turime būti sudėtinė šventųjų bendruomenės dalis, tarnaujanti ir priimanti tarnystę iš savo brolių bei seserų Evangelijoje. Per krikštą tampame Kristaus kūno dalimi (žr. 1 Korintiečiams 12:11–13); kiekvienas turime savo vaidmenį, kiekvienas esame svarbus, bet jei norime laimėti, mums reikia būti vieningiems Kristuje. Ketvirta, turime dalintis evangelija su kitais. Pažadai tiems, kurie atves bent vieną sielą pas Viešpatį, yra nuostabūs ir amžini (žr. DS 18:15). Be to evangelija giliau įsišaknija tuose, kurie ja dalinasi dažnai. Galiausiai, kad ištvėrtume iki galo, visada turime

išlaikyti tikėjimą ir viltį Kristumi. Tarp daugelio būdų, kaip tai daryti, yra malda, pasninkas ir Raštų skaitymas. Šių dalykų darymas sustiprins mus prieš priešininko klastas ir ugnines strėles.

Myliu Jėzaus Kristaus evangeliją, nes ji nusako, kaip galime valgyti evangelijos vaisius, patirti „nepaprastai didelį džiaugsmą“ (1 Nefio 8:12), kuri tik jis gali atnešti, ir išverti iki galo, nepaisant visų mirtingojo gyvenimo sunkumų. Evangelija mus moko visko, ką mums reikia žinoti, kad galėtume sugrįžti gyventi su savo Dangiškuoju Tėvu kaip prikeltos ir šlovingos esybės. Visi savo mintyse laikykime amžinojo gyvenimo viziją. Stropiai laikykimės amžinojo gyvenimo recepto, kuris yra Jėzaus Kristaus evangelija. Ir išstverkime iki galo. Jėzaus Kristaus vardu, amen.